

Daarmee zijn de samenstellers nog al spaarzaam geweest. Ik hoop, dat dit rapport in zijn volgende drukken uitgroeit tot een boekje en dat dan ook enkele stemmen uit het verleden duidelijker zullen klinken.

Er is heel wat veranderd. Ik heb een nest van den Boschrietzanger gehad op de plek waar nu de Cellulaire Gevangenis staat. Spotvogeltjes zongen overvloedig in de binnenstad en hielden Heimans uit zijn slaap. In het Vondelpark nestelde in 1896 en 1897 de Nachtegaal. Ook Zanglijster, Tortelduif, Roodstaart nestelden daar en in de laatste weken van April en de eerste van Mei was er een sterke trek van Zwartgrauwe Vliegenvangers en kon er ook geregeld de Fluitsner worden waargenomen. Bekend is ook het broeden van de Kleine Bonte Specht in een nestkastje in Artis. Koperwieken en Kramsvogels kwamen in den Hortus Botanicus en een Houtsnip is gevangen op het Damrak.

De Rocken broeden toch nog wel hier en daar in de binnenstad. En hoe is het met den slaapboom van de boomkruipertjes in het Vondelpark?

Veel van het oude is verloren gegaan, maar er is ook veel nieuws bij gekomen. De Rothoek vervangt onzen „Driehoek” aan den dijk naar Schellingwoude. De Nieuwe Oosterbegraafplaats is wellicht rijker dan het vroeger zoo aantrekkelijke Rozenburg. De Zuidelijke Wandelwegen en de „Stadswallen” geven ook veel voldoening.

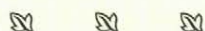
Alles met alles mogen de Amsterdammers tevreden zijn. Ze hebben nog altijd allerlei moois zoo maar voor het grijpen, in hun onmiddellijke nabijheid en — laat ik dit meteen er bij voegen — niet alleen op het gebied van vogels, maar ook op dat van boomen, bloemen en insecten.

Het boekje „Vogels van Amsterdam” is keurig uitgevoerd en geïllustreerd met fraaie foto's. De leden van de Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging, afdeling Amsterdam krijgen het vanzelf, leden van de N. J. N. en andere aanverwante vereenigingen kunnen het verkrijgen voor *f* 0,20, de ongelukkigen, die nog geen lid zijn van een dier vereenigingen moeten *f* 0,40 betalen, alles te storten op gemeentegiro N 675 (conto separato) onder het motto Vogels van Amsterdam.

Men doet het best en handelt het waardigst door toe te treden als lid van de Afdeling Amsterdam der Nederlandsche Natuurhistorische Vereeniging. Men meldt zich daartoe aan bij de Secretaresse Mej. G. van Es, Cornelis v. d. Lindenstraat 31, Amsterdam Z.

Wanneer die afdeling eenige honderden leden er bij kreeg, dan zou zij nog veel meer kunnen doen voor het levensgeluk van de driekwart millioen Amsterdammers.

JAC. P. THIJSSSE.



VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Oproep aan amateur-geologen. Onder de leden der Nederl. Natuurhist. Ver. welke zich interesseren voor geologie en petrografie, is in de laatste maanden de gedachte tot uiting gekomen en gedeeltelijk ook reeds verwezenlijkt: het meer contact met elkaar zoeken, teneinde te komen tot uitwisselen van gedachten en waarnemingen, het ruilen van materiaal, het elkaar verschaffen van fossielen, zwerfstenen, grondsoorten, enz. uit de omgeving waar men woont.

In Twente waar uiteraard veel am. geol. wonen is reeds een nauw verband gekomen, meer verspreid over het land een tweede groep of feitelijk is het tezamen één groep, want ook de Twentenaren staan in relatie met de anderen.

Maar behalve onder de leden der N.N.V. zijn er nog veel am. geol. zeer zeker ook onder de lezers. Het is tot hen, dat we ons richten met de vraag: wenst ook gij hier aan mede te doen? 't Is natuurlijk geen voorschrift tevens lid der N.N.V. te worden, dit doet U vandaag of morgen toch zeer waarschijnlijk maar de bedoeling is ook met U in briefwisseling te treden, ook met U te ruilen, ook van U te vragen: te helpen onze kennis omtrent onze zwerfstenen, grondsoorten, etc. te vermeerderen.

De weg daartoe is eenvoudig. U zendt aan den Heer J. M. Visser, Spuistraat 69, den Haag 25 cent. Hiervoor ontvangt U voorlopig eens per twee maanden gedurende een jaar een bulletin. Behalve beschrijvingen over stenen en mineralen, aanbiedingen van edel- en halfedelstenen,

fossielen enz. die deze heer verkoopt, vindt U er mededelingen over vondsten in ons land van zwervstenen, en nieuws der bovengenoemde am. geol. groep.

Om mogelijk misverstand te voorkomen het volgende: het is geenzins de bedoeling om met deze nauwere samenwerking een nieuwe vereniging op te richten of te trachten deze op te richten, nu of in de toekomst. Het is niet noodzakelijk, zelfs zeer ongewenst, te splitsen of af te scheiden van onze Natuurhistorische. Daarvoor biedt zij ons te veel op dit gebied zowel als gehele vereniging alsook de onderscheiden afdelingen, die wanneer haar leden er interesse voor blijken te hebben ook ons am. geol. volkomen tevreden stellen. Dus geen splitsing maar wel meer contact ook tussen hen, die nog geen lid der N.N.V. zijn.

Wie omtrent een en ander nog nadere inlichtingen wenst, zal ondergetekende steeds gaarne bereid vinden deze te geven.

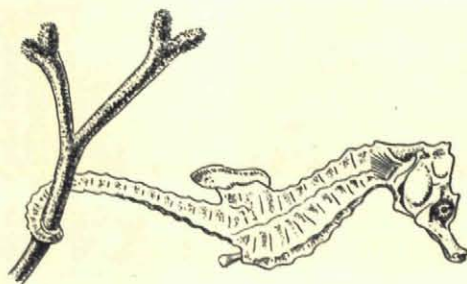
A. H. KINKET, secr. N.N.V. afd.
Zwolle, Cliviastr. 9.

De Veldspitsmuis ook in Zeeuwsch-Vlaanderen. Tijdens de excursie der Nederlandsche Botanische Vereniging gelukte het mij een ♀ van *Crocidura leucodon* (Herm.) in een lucerneveld bij Terneuzen te vangen. Dr. C. Eykman was de eerste, die deze soort onomstotelijk voor Nederland vaststelde en wel uitsluitend in Zuid-Limburg. De heer S. C. V. van Bommel heeft de determinatie gecontroleerd.

Amsterdam, Zoölogisch Museum. Sept. 1937.

G. KRUSEMAN Jr.

Zeepaardjes. Een van de leukste ervaringen gedurende het Vaarkamp van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie was voor ons allen de ontdekking, dat zeepaardjes op de Zeeuwse stromen volstrekt niet zo zeldzaam zijn. In Ouddorp maakten we kennis met iemand, die niet minder dan drie van die vermakelijke visjes in een aquarium hield. Telkens ververstte hij het water om ze voedsel (plankton) te verschaffen. Een ingenieuze constructie van een oude autoband zorgde voor luchtvoorziening. Hij vertelde ons, dat hij herhaaldelijk zeepaardjes kreeg van de garnalenvissers. Tot onze grote vreugde gaf hij het kamp een van z'n diertjes ten geschenke.



Ons zeepaardje.

Het levende zeepaardje was in alle havens een bezienswaardigheid en als vanzelf kwamen er verhalen los over vangsten van andere zeepaardjes. In Veere kochten schilders ze nogal eens om na te tekenen. Een visser uit Breskens zette ze altijd overboord, omdat ze „zo menselijk doen”. Tal van vissers in Zeeland kenden ze goed. Tot voor kort was van onze kust maar één zeepaardje officieel bekend en wel een van de Westerschelde. De laatste tijd is het aantal museum-exemplaren uit Zeeland groter geworden. Dit jaar werd er ook een gebracht naar het Zoölogisch Station in den Helder. Zou onze zeepaardenstand zich uitbreiden? Waarschijnlijk is, dat ze vroeger over het hoofd werden gezien. In elk geval is het de moeite waard, ze in de gaten te houden! Of ze zich voor onze kust ook voortplanten, is nog de vraag. Het kan best zijn, dat al onze zeepaardjes met de stroom door het Kanaal hierheen zijn komen drijven.

Na het Vaarkamp heb ik het zeepaardje nog wekenlang thuis kunnen bekijken in mijn aquarium. Voer ving ik door met een eigengemaakt planktonnet in zee te gaan zwemmen. 't Is een grappig kereltje zo'n zeepaard! Hij heeft de kop van een paard en de staart van een aap. Zwemmen deed ons beest weinig. Meestal hing hij doodstil met zijn staart in een stukje viltwier. Alleen zijn ogen waren aldoor in beweging. Zijn huid was vaalbruin maar de tint kon variëren. Als tal van diamantjes schitterden over zijn hele lichaam lichtpuntjes. Om zijn ogen nam die schittering toe tot een mooie regelmatige ster. Het levendigst was hij, wanneer ik voerde. Potsierlijk was het om te zien hoe aasgarnaaltjes enz. één voor één naar binnen werden gezogen door zijn buisvormig bekje.

JOOST TER PELKWIJK.

Vlaamsche Gaai en Kikker. Op 24 Oct. 1937 waren mijn dochter en ik getuige van het volgende voorval. In den tuin scharrelt een vlaamsche gaai rond. Eerst had hij veel te doen in een molshoop. Even een schrik, waarop de gaai zich op een boom terugtrekt, om al spoedig weer tot vlak bij de grond te dalen. Was 't de beweging van de tak, die het gras raakte of wat anders? Een groote kikker springt op, wat de aandacht van de gaai trekt. Direct er achter aan en telkens een pik naar de kikker, die weghuip tot hij zoowat het grasveld overgesprongen was, waarbij nog twee merels een onbetekenende interventie-poging waagden, waar de gaai zich